

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spař mérny
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swérnje džělaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ěi khmana
Žiwosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će

F.

Sserbske njeđzelske lopjeno.

Wudawa so kóždy šobotu w Šmolerjez knihicziščezetni w Budyschinje a je tam sa šchtwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Septuagesima.

Jerem. 9, 23, 24.

W šwjatym pišmje mamy wěste šchtuczi, kotrež nje-
trjebamy haŕle do našeho čaša pschělozič. Dute šchtuczi
su tajke, kaž bychu so haŕle w našich dnjach pišale.
Tak je tež s našim tekstom. Hdny čitamy: Mudyry so
njechwal šwojeje mudrosće, a šylny so njechwal šwojeje
šylnosće, a bohaty so njechwal šwojeho bohatsstwa, dha
klinezi to zyle tak, kaž by Jeremias w našim čašu žiwý
był, kaž by naše nowiny čital, šhromadžišny našeho
luda wopytował a tam wschelatore pschednosčki ššyšchal.
Šchtož 23. šchtuczka teksta praji, je wošebity hrěch na-
šeho luda. Tutemu hrěchej čze profeta Jeremias na-
pschecziwo šstupicž, hdny praji, my nješmemy so šwojich
ššutkow ššwalicž, nješmemy na šwoju móž dowěrjenje
ššajicž, ale dyrbymy so wjele bóle teho ššnješa ššwalicž.
To čzemy nětko hromadze rozšpomnicž, hdny prajimy:

Šchtož so ššwalicž čze, tón ššwal so
teho ššnješa!

- To placzi 1. wo pschichodže našeho luda,
2. wo ššutkach wumóženja a
3. wo našim ššchěšczanstwoje.

1. Profeta Jeremias rěczi w našim tekšće k israe-
šštemu ludu. Přjedny we wošmym ššawje ššwojeje knihi je
ššud pschipowjedal, ale lud na njeho njepoššlucha. Lud so
k temu ššnješej njewobroczi, ale ššwali so ššwojeje mudro-

ššcže, ššwali so ššwojeje mozy, ššylnosće ššwojeho wóššta,
a ššwali so ššwojeho bohatsstwa. To wschitko dyrbjěšche
jemu pomhacž. Profeta pak praji, jenož ššnješ móže pom-
hacž. To je so tola hušto pola israelskeho luda wo-
pokasašo! Tak dolho hacž so k temu ššnješej džeržachu,
dha mějachu wscho, ššchtož trjebachu. Tón ššnješ je israelski
lud psches puschinu wjedł a ššchtyrzczi lět dolho, hdžež
běšche hušto w šštrasche, ššwarnował; wón je israelskemu
ludu ššlubjeny kraj daril, ženje njeje lud wopuššcził. Wle
w tym wokomiku, hdžež so israelski lud wot ššnješa wot-
wobrocžěšche, džěšche s nim wróczo! Nětkore lěta po
ššmjerzczi profety Jeremiaša bu Jerušalem dobyty a lud
dyrbi do babilonskeho jastwa. Njemóže to wscho wuczba
sa našch lud bycž? Tež my mamy w ššwojim ludu mu-
drych mužow, najwjěššich filosofow, my mamy ššylne
wóššto, wjele kóžžow wonkach na morju; njemóžemy hordži
bycž? Ně, dyrbjachmy jeno na to ššwoju nadžiju ššajecž,
dha by to šššlaby ššaklad byl; w jěnym jenicžkim wokomiku
móže ššnješ tež wscho ššaniczič. Tehodla to ššhutne na-
pominanje; čzemy ššako wróczo k temu ššnješej, pschetož
potom wěmy, so čzemy nam pomhacž, hdny so jeno jeho
ššwalimy. Wón je našchemu ludu ššwjatny ewangelij dał,
w dowěrjenju na njeho je našch lud ššwojich njepššchězelow
pschewinył, wón njecha naš tež w pschichodže wopuššczič.
Ššsu hušto prajili, pschichod našeho luda leži na wodže;
ale my prajimy, pschichod našeho luda leži w Božej ruzy.
Móž našcha dobycž njemóže, to placzi tež

2. wo skutkach naschego wumóženja. Tež tu nje- samóža mudrosć, bylnosć a bohatstwo nicžo! Ludžo bu lětnybazny dolho pytali po brědku, kak móžesche Bóh tón Anjes k čłowjekam pschincž, ale wscha mudrosć běšche kniczomna. Bóh tón Anjes kam je jeno tutón brědk namakał, jako da swojeho jenicžkeho narodženeho Syna. Jesuŝ Ahrystuŝ je wschitke hrěchi na so wsał a psches swoju smjercž saplaczil tón wulki dolh zylcho swěta, wschěch čłowjekow na semi. Njeje to njestóncznje wulka wumóžerška myšl? Hdy bychy kam wschitzy mudri se wschěch krajow hromadu pschischli a radu sšadowali, woni njebychu na tajku myšl pschischli, woni njebychu mohli tajke wumóženje nam pschinjesć. Tehodla khwalče teho Anjesa! A tak je tež wschitka čłowška bylnosć kniczomna, hdyž na skutk naschego wumóženja hladamy. Šhto njejsu ludžo wscho činili, so bychy so psches kamšnu móž wumohli, a tola běšche wscho podarmo. Duž je Jesuŝ Ahrystuŝ pschischol a je se swojimaj kschizo- wanymaj rukomaj čłowjestwo s hlubiny sahubyjenja k nje- bjesam posbėhnył. A tež bohatstwo njeje žaneho čłowjeka wumóz mohło a njesamóže to dženŝa hišće. Šsu něhdy do Jesuŝoweho naroda woprowali, zylke stadla bu spalili, woporne wohnje wo dnjo a w nozy njehašchachu. Ale bychy tež wscho, šhtož wobšedžachu, woprowali, sa hrěchi njebychu placžili! Šslėboro a škoto drje tu na semi nėsčto placži, ale pschi naschim wumóženju je kniczomne. Kak frudnje by jeno sa wschěch khudyh bylo, hdyž dyrbjeli so psches semške bohatstwo wumóz! Pschi zylm skutku naschego wumóženja so jeno tam wo pjenjesy jedna, hdžež wyschšchi mėschnizy Judaschey sa jeho pscherad pjenjesy dadža, ale tute pjenjesy njepschinjeschegu jemu žane žohno- wanje! Wón dyrbi je prjecž čzišnyč. Jeno krej Jesom Ahrysta jako njewinowateho a njesmasaneho jehnjecža Bo- žeho wucžiscži naŝ wot naschich hrěchow. Jeno tón móže so swojeho wumóženja wjeselicž, kiž móže wusnacž: ta krej a prawdosć Ahrystuŝa je moja draŝta pschistojna; s tej psched Bohom ja wobstacž chzu, hdyž do njebjes nuzs počahnu. Haj, šhtož so khwalicž chze, tón khwal so teho Anjesa, to placži tež

3. wo naschim kschescžanstwje. Tež tu njejsu mudrosć, bylnosć a bohatstwo nicžo. Šhto je nascha mudrosć hižom w semškich wězach? 1. Kor. 13, 9 nam na to wotmolwi: šhtož wěmy, je njezylke. Najmudrišchi ludžo wschěch čašow bėchu tež najponižnišchi, dokelž spósnachu, so bė jich mudrosć njezylka, njedospoľna. Sokrates, tamny mudry sanženyh dnjow, widžesche swoju mudrosć w tym, so wusnawasche: Ja wěm, so nicžo njewěm. A šhto je nascha bylnosć? Dženŝa hišće čerstwy a strowy, ležišch jutšje hižom knadž na smjertnym ložu. A šhto je wscho bohatstwo? Tež ludžo, kiž bu něhdy milliony wobšedžili, bu hižom wo wschědny khleb prošyli. A nětko to pra- šchenje: šhto pomhaja nam tute semške kubla sa naschu šbóžnosć? A my prajimy: nicžo. Ty njebudžesch so ženje do njebjeskeho kraleŝtwa saschtudowacž, a tež niz se swojeje mozy sadželacž, a tež niz sakupicž, pschetož tam placži jeno Boža hnada! Tehodla prjecž s tutymi semškimi podpjerami! A naschemu Šbóžnikej chzemy khwatacž a jemu wusnacž: ja njesamóžu nicžo bjes tebje kameho. To je ta najwjetšcha mudrosć, teho Anjesa spósnacž a do njeho šaroscž. A hdyž nam tak nětkotre tež njejašne wostanje, šhto to tola wadži? Wo plónzu tež nicžo njewěmy, a tola wot njeho šwětko dostawamy, tola nam wscho pschi-

nješe, šhtož trjebamy, hdyž w lěče wonkach na naschich polach naŝ žně swjeseluja. My móžemy teho Anjesa tola s wutrobu sapšchimnyč. A tutón Jesuŝ je tež nascha móž, psches kotruž wschěch nješchecželow pschewinjemy. Jako šwjaty japoschtol Pawoł něhdy na swoju móž swoje doměrjenje stajesche, dha njeje nicžo dokonjał, ale jako so temu Anjesej doměrjesche, dha bėchu wschitzy sa njeho, a wón samóžesche wscho. Spytaj tež ty to, luby kschescžano, a ty dyrbišch šhonicž, kiž na Anjesa čakaja, dostanu nowu móž. Jesuŝ Ahrystuŝ je pať tež nasche bohatstwo, nasche najrjenšche samóženje, wo kotrymž špėwamy: Kak krašne samóženje mój Jesuŝ sa mnje je! wón swjeseli mje rjenje a we mni bydlicž chze; ja jemu pschihotuju nětk swoju wutrobu, so boloscž njesacžuju, dha snješe boloscž wschu (khėrlusč 287). Tehodla hišće ras: šhtož so khwalicž chze, tón khwal so teho Anjesa. A šhtož je to wutnył, tón budže kóždy džen pschego ponižnišchi, pschego mjenschi psched Božim woblicžom, a tón pschego bóle wusnaje: Š Božeje hnady šym, šhtož šym. Tak budž nasche hėsčto to šlowo, kiž budže něhdy na pošlednim dnju kšincžecž psches njebjeska a semju, teho Anjesa, naschego Boha khwalba: Čžescž Bohu Anjesej dajče! Šamjen.

B. w B.

Budžmy ponižni!

Šłob: Wschitzy ludžo wotkal čahnu —

Psched Bohom so ponižujmy,
Čžescžmy jeho Majestosć;
Modlo čłowštu njemóz čzujmy,
Šswoju šłaboscž, wotwišnosć.
Dary wschě, kiž wužiwamy,
My psches Božu schčedrosć mamy;
Wscho je hnada njebjeska,
Nicžo nješmy bjes Boha.

Mudrosć, bylnosć, samóžitoscž
Njech šej nicšto nješwali;
Šot so khwalbna plomjenitosć
Jeno Bohu we duschi.

Haj, njech mudry, bylny khwalo,
Ponižnosće wopor palo
Š džatom na to špomina,
Šo ma wschitko wot Boha.

Ponižnosć so w duschi budži
Tež psches hrěschnu šłajenosć;
Pschetož hrěch naŝ tama, budži,
Čžišćeži naŝ dla winow dosć.
Duž psched šwjatym Bohom wšdawa
Duch so šablužby a prawa,
Šokornje so hańbuje
Tajkej njedostojnosće.

Ponižnosć tež w stawje hnady
Wschitkim jara nusna je;
Šsu-li špokucžene pady,
Dozpi duscha šwjecženje,
Dha njech šwėru pošnawamy,
Šo tón skutk wot Boha mamy
Nascha móž to nihdy njej,
Pschińdžemy-li k Jesuŝej.

Snadne mozy su, o duscha,
Boze dary we tebi,
Duž cžesć jeno Bohu kłuscha
Sa wscho, sčtož ty dopjelni.

Pschi wschēm pať smy hščeće kłabi
A sčy lšcht nať stajnje wabi;
Nad nať ł padu pschinyešť by,
So smy žadni pomozu.

Duž dha ł wykołoscze dele!
Složmy so po Sbbžniku;
Łbn nam spožći mozow wjele
A pobožnemu žiwjenju.

Jeli chzemy křonu dostacž,
Mamy křudži, nišy wostacž;
Budžmy tudy ponižni,
Tam nať hnada powyschi!

K. A. Fiedler.

Kak dželasch sa sbože duschow?

Aschesczjianski Indjanat powjeda: Nščdy mčajchmy předarja, kiž chzysche nam dopokasacž, so Bóh je. My jemu wotmolwichmy: „Twoju mudrosć dawno wěmy. Dži dom, ł wotkal by pschischol. Tu ništo njeje, kiž do žaneho Boha wěril njeby.“

Bo přenim pschińdže ł nam druhi, pola kotrehož bě žro a jadro wschěch předomanjow pschezo ł nowa to napominanje: „Wšy njedyrbicze kradnyč ani křacž ani njepbžćiwe žiwjenje wjesć!“ My jemu wotmolwichmy: „Ty kłasnje, mēnišch ty, so my to wscho dawno šami njewěmy? Wucž šwoju mudrosć najprijōdžy tych ludži, ke kotrymž kłuschesch; pschetož sčto kradnje a jebje a ži bóle, hacž wy, kiž so kšesczjienjo mjenujecze?“

Bo nim pschińdže Šhryšcha Heinrich, mišionar bratrowskeje gmejny. „Tutón šastupi“, tak powjeda tamny Indjanat, „ke mni do mojeje hěty a džesche: Łbn Šnješ wschěch njebjewow da cži prajicž, so chze tebe ł twojeho hubjensstwa wuwjesć, se škazenja wutorhnyč a šbōžneho cžinicž. Tehodla je wón na šemju pschischol a šwoju křej sa nať pschelał. — Šdyž bě mi tak se šwojim předomanjom do wutrobny rěčal, so ł mērom pōbla mojih lebijow a mojeho wōtreho mjecža lehny a spasche, tak cžische, kaž džecžo w macžejnymaj rukomaj spi. Duž rjelnych pschi šebi: Šajki je to muž! Ša mohł lohko jeho šabicž, ale hlaj, wón je polny dowěry ke mni, temu pohanskemu zšbnikej, a spi žyle bjes starosćow. Łbn předať špuschcža so na mōž a šchlit teho, wo kotrymž je ke mni rěčal. — To mi wutrobu šaja. Šeho šłowa njemōžach šapomnicž. Hščeće w nozy wo šnje wobras tuteho šwjateho widžach, kiž je tež sa mnje wumriel. Tak Boža hnada mjes nami dobywacž pocža. Chzecze-li tehodla pschi šwojih předomanjach wuspěch mēčž, předuječe Šhryštuša a jenicžy jeho a wopokazcže šwoju wěru psches šwoje škutki!“

Sčtož tutón wobrocženy Indjanat tu mišionaram radži, to wobkēdžbuj kōždy, kiž chze sa sbože duschow mjes šwojimi bratrami dželacž. Tole dželo pať je Šesuž šam štokrōčž we šłowach a pschirunanjach tež tebi pschifasał!

Sa wschēdne powołanje.

Šłōš: Njebudž šparna, moja duscha —

Daj, so wschitko šapocžnjemy,
Šnježe, ł twojej pomozu;
So wscho derje wuwjedžemy,
Spožć nam radu njebjestu.

Ach, bjes twojej' pomozu
Wschōn našch škutk je kničomny;
Šomhaj, Šnježe, w twojej hnadži,
So so wschitko derje radži.

Šomhaj wschudžom nam, o Šnježe,
Wschudžom tebe trjebamy;
So šly duch nať njesawježe,
Ach, daj twojej cžrijōdžicžy,
Twojim wobhim kšescžanam,
Duboscž, mēť a pokoj šam.
Šomhaj, Šnježe, w twojej hnadži,
So so wschitko derje radži.

Šomhaj, Šnježe, nam w wschej nusy,
W šrudobje a w štrachosći;
Njebudž wschať nam ženje zusy,
Na kēdžbu nať wschitkich wšmi,
So tež šwētna gromota
A lēpschom' nam by škūžika.
Šomhaj, Šnježe, w twojej hnadži,
So so wschitko derje radži.

Šomhaj nam tež w šmjertnych štokach,
So wschom' horju cžeknjemy,
Bo bēdženju tež so horkach
Šunu šbōžni widžimy.

Njech nam twojej' martry bla
Wēčžne šłōncžko šelhadža;
Tam cže cžescžicž, šhwalicž chzemy,
Wēčžny džak cži dawacž b'džemy.

Šurij Šrōšł.

Pytaječe a wy namakacže.

Njedaloko wot bolharškeje a turkowskeje mješy wješ Musubaj leži, kotraž je wot Bolharjow a Turkow wobhydlena. Nščajki wobštarny Bolhar, hižom dawno prawdosće žadni, pytašche bibliju, so mohł nawuťnyč sčtož sa šwoju duschu trjeba. Duž bu jemu powjedžene, so mōže w mēscze Warna bibliju dostacž.

Šunjež Warna někotre mile daloko leži, so tola na pucž da, so by tu drohu parlu dobył. Šak pať bu šrudny, jako šhoni, so so biblija wot protestantow pschedawa. Wón wschať bě orthodoxski t. j. grichiški kšesczjijan; protestantow pať wón sa wopať wēřjazhch džeržesche. Duž wobhi cžłowjeť wobšamny, radšcho nimo šwētku, nimo powucženja a trošchta hieč, hacž so by wucžbu ł ewangelskeje biblije cžerpať. Šrudny a bity pucžowasche domoj. Ša dompucžu pschińdže do mēšta Dobricža, hđžež něšchto dnjom powotpocžny. Tam mējesche džiwne widženje wo tym, sčtož jemu jeho wutrobu pjelnjesche. Šemu so mjenujžy džijesche, so ł jeho durjam cžłowjeť ł knihowym wacžokom dže. Łbn Bolhar so jeho woprascha: „Sčto chzesh?“ — „Ša tebe pytam“, wotmolwi tōn zšobniť, „a chzu tebi bibliju pschedacž.“ Bolhar wša tu bibliju a wucžita ł njeje 18. staw šcženja šwjateho Mateja. Łbn so jemu jara špodobasche. Duž so teho kolporteur woprascha: „Wjele pčacži tajka kniha?“ — „Ššhdom piasterow,“ wotmolwi tōn, a našch Bolhar to hnydom šaplacži. To wscho pať bēšche jeno šbn.

Šdyž bě Bolhar šako wotucžil, hlaj, duž štupi po někotrnych dnjach ł jeho dutjam runje tajki knihirosnoschowať, šajtehož bě wo šnje widžal. „Sčto chzesh?“ so jeho woprascha. — „Šebje pytam a chzu cži bibliju pschedacž,“ džesche kolporteur. Pschi tym jemu šcženje šwjateho Mateja poda a Bolhar wucžita 18. staw, kaž bēšche to wo šnje cžiniť, a woprascha so na to, wjele te knihi

placza. Sztydom piafterow (piafter = 18 pj.)" kolporteur wotmolwi. S wješelom Bolhar te požadane pjenjesy saplaczi a se swojej bibliju domoj drohowasche, so by so w njej wobhonjował.

Tajlich Bolharjow dyrbjalo w Szerbach prawje wjele hycž!

Bohnowanje khèrluschow.

W nèmstej zyrkwicžy w Parisu předomasche ras sa cžaf franzowskeje revoluzije tamnišchi předar Gamba wo tym schpruchu: „Poruč temu Knjesej swoje pucze“ a bě k temu tón Gerhardtowy khèrlusch: „Ach poruč Bohu swěru“, spěwacž dač. So předomanju jedyn s tych kemscherjow sa nim wschón blědy do khalalnje stupi a k njemu rjekny: „Knjes duchowny, Wy scže mi dženka žiwjenje šđerželi!“ S khwattom nětko powjedasche, so je wo swoje samoženje pschischol a so bě runje na tym był, do rěki Seine skocžicž. Duž běchu synki tuteho rjaneho khèrluscha, kiž s zyrkwje klincžachu, jeho nawabiše, so do zyrkwje stupi, a to klyšchane předomanje bě jeho tač troschtowalo, so chžyše nětko s noweje horliwoscžy nowe žiwjenje sapocžecž.

Sdnyž w lěcže 1796 franzowszy wojazy do hessenskeho města Bisberka pschindžechu, jo wóni wurubichu, seschědžiwjeného duchowného sabichu a město sapalichu. Těhdy tež jedyn s tych wojakow k wotležanemu domečkej pschindže, hdžež khuda wudowa psched kóžkom swojeho khoreho džěsčza klecžesche. Sdnyž wojak durje wurasy a s nathknjenym bajonettom na tu macž džěsče, wupschestrje ta kama styska swojej ruzy nad swojim džěsčom a s hlošom spěwasche: „O Jesu, moja pata, mi k pschikrywaniu data, šhrěj swoje kurjatto; hdyž rosdaja cžert khlamu a swět mi rhye jamu, dha šđerž ty swoje džěcžatko!“ Wschón hnuty wojak stejo wosta, swoju tělbu wrěcžo scžahny, s měrom won džěsče a dom psched swojimi rubježnymi towaršchemi schitowasche.

A Gellertej, kiž je wjele rjaných khèrluschow sestajal, ras seschědžiwjeny wojak pschindže. Wón bě se klyžby stupil a nětko na dompucžu. Duž wjazy mil daloki wokolopucž cžinjesche, so by Gellerta kam wohladač a postrowič. Sdnyž tač psched tutym pobožnym spěwarjom stejesche, najprjedy dolho na njeho hladašche, potom jeho sa ruku pschimny a džěsče: „Sa so jara wješelu, so so stóněnje s tym mužom sešnamam, kiž je mje psches swoje spěwy tač husto psched šlym wobarnował a k dobremu pohnuwał. Wóh Wam saplacž!“ A s tym sašo džěsče.

Nasche ludowe kšesčizjanske a zyrkwinske waschnja.

So pschednoschtu podal s. M.

Nasche kšesčizjansko bhdli niz jeno w tamnym ktwjeczenym twarjenju, w kotrymž so wošadni njedželu wot njedžele šhromadžuja, ale tež w žiwjenju. Wone so šjewja niz jeno w Božim domje, ale tež w našim domje. W twojim domje klincžesche drje se rta džěczi a dorosčenyč sašo na hodownym ktwjedženju: „O najwješelschi, o najšbóžnišchi, hnadudawarški Boži dnjo.“ Kač lubošnje to běšche! Psched swojimi domami duzy psches šahony k pohrjebnišcžy khèrlusche spěwacže. Psched swojim statokom, hdžež staj luby nan a macž bydličoj, šebi klobuč k nutrnemu modlenju sečehnjecže, a hdyž šu pschewodžerjo na wješnu mjesu pschischli, posastanjeja, so bychu so hišcže ras s cžicha pomodlili. Domjaze spěwanje, modlenje pod hohym njebjom je kšesčizjanske ludowe waschnje. Kačte šu wschelake kšesčizjanske a zyrkwinske waschnja pola naž? A šhto maja nam prajicž?

I.

Sšlyšch, tam do cžichich statokow wošady bubnowanje klincži! Wojazy so šwucžuja w polu. Wótcžinske spěwy so psches kraj

šnoschuja. Sa wóžny kraj so pschi tym wutroba šahorja. Kšesčizjanski lud wošnje adventsku harfu! Kač rjenje, hdžež adventste a hodowne spěwy temu Knjesej klincža! Tam horlach pschi šudnych šhorach je waschnje, so hody wonkach pod njebjom spěwaja. To krašnje k cžesčzi Šbóžnika šwěta klincži:

Šbóžny žyly šwět cže wita,
Narodny dnjo Šbóžnika!

W jenej wšy schulste džěczi pod wodženjom duchowného wotoko hód psched domami khorych hodowne spěwy šanoschuja. Synki wo žlobiku, klincžcže, wy wješele pschinješecže wschemu ludej! W tamnych hórskich stronach so po starym waschnju k temu žlobiki postajeja, kač psched cžakami w našim měscže Bethlehem stajachu na pokasowanje. Wóžodžěcžowe hry je pobožna mnyšl šawjedla, a wulzy a mali šu pilni wokolo nich.

W nowolětněj nozy, hdyž krocžel se stareho do noweho lěta stajamy, we wschelach blafach so w zyrkwi šhromadžuja a spěwaja: Njech Bohu džakuje so wutroba wschěch ludži! Pschede wschěm pač sašo we šwjatym posče. Knjesowe cžerpjenje wopominaja nutni, hdyž knježny w tamnej wošadže khèrlusch wo Šesufowym cžerpjenju a wumrjecžu na wšy, na pucžu šanoschuja. Na wjele městnach k jeho pschekrašnjenju jutry pod Božim njebjom wyskaja. „Mój Šesuf živy s rowa stanje“, klincži wjecžor do jutrownicžki jutry rano abo popołdnju. „Šhto strachuju so wumrjecža, mje šmjertna bojosčž njenadpadnje, ja wješelu so žiwjenja“, so psches dwory a domy šnoschuje a dže hacž k cžichim komorkam tych, kiž wonkach pod semju drěmajaj! Šwony powšchitownje wjecžor prjedy s polnym hlošom rěcžne cžakny nuts šawonjeja. Tam a šem je pač tež po rjanym waschnju posamny s wěžow witaja.

Szerbski lud šebi pschede wschěm zyrkwinske cžakny waži. Wón a šwjate cžakny w hromadže škuscheja. Nasche žónste w advencže a posče cžorne šwoblekane te mšchi pschitšadžeja. Dom na Knjesu džěl hjerje. Staršchi ludžo so cžichi pjatč posčza. Na jeny m blaku maja nałožč, so šebi mandželszy, kiž chžedža cžichi pjatč k špowjedži hieč, šeleny šchtwórtk nohi mnyjeja, kač je Šbóžnik swojim wucžobnikam nohi mnyšl, rjeknywschi: „Sa šym wam hššempel dač, so byšcže wy cžinili, kač ja wam cžinil šym“. Šhto žnjowny šwjedžen do radosče šbudžuje! Šelko mohli wo rjanym waschnju prajicž, w domach wěnzny a pletwa wicž sa wupyšchenje woltarja a ljubow! Na jeny m blaku pacžerške džěczi, kiž konfirmaziji napschecžimo hladaja, wožnu njedželu rěžowe pjencžki k wupyšchenju woltaršišcžza pschinoschuja. Na jeny m druhim ludžo wonješcha, kiž šu na woltarju štake, potom khorym nošcha, šawěrnje, pěknny nałožč — hdyž s tym pschiwěra do wotšhorjenja w hromadže nješwišuje.

(Pschichodnje dale.)

Wschelake s bliska a s daloka.

— Na Rychbachškim seminarje staj 2 Szerbaj wucžerške pruhowanje wobštaloj, knjes Leinert s Katež a Kencž se Štróže, wobaj s Katežanskeje wošady. Wonaj staj w swojim cžazy do pschihotowaršnje sa seminar we Wojerezach šastupiloj. Nětko so žohnowanje teje pschihotowaršnje pokasuje, so tež nasche pruske schule sašo šerbskich wucžerjow dostanu. Wy pač namošwjamy sašo s nowa šerbskich staršich, so bychu swojich wobdarženych šynow do Wojerez dali, so bychu šterje a lěpje wschitke šerbske schule w pruskej Šužizy šerbskich wucžerjow měli. Sa jutry so hišcže samolwjenja pschijimaju a maja so staršchi na knjesa direktora Šnippinga tam wobrocžicž.

— Knjes pomozny duchowny Kencž we Wjelecžinje je so wot konšistorštwja sa šararja Wjelecžanskeje wošady na město swojeho šemrjeteho nana wobkručič.

Wot njemjenowaneje s póstom s Katež pschipóšlane:

Dar maczerje

połojza sa mižionštwo a połojza sa armenishe šyroty . . 15. hr.
S wutrobnym džakom šwituje

Gólcž, redaktor.